

Na stráži čistého exilu

Když jsme přišli do exilu po srpnové okupaci Československa v roce 1968 nebo krátce před ní, přijala nás exilová veřejnost a hlavně její představitelé s rozpaky. Snažili se přesvědčit sami sebe, že jsme součástí masového exodu Čechů a Slováků, kterým se naskytla příležitost odejít na vytoužený západ a v touze po svobodě přidat hmotné výhody tohoto světa.

Považovali nás za oběť komunistického režimu, proti němuž oni už tak dlouho a "úspěšně" bojovali. Rozhodně se jim nezdálo za vhodné poslouchat kritiku jejich dvacetileté činnosti v exilu a nebo si vyměnit názory na účinnost protikomunistického boje s těmi, kteří se aktivně opravdového boje ze dne na den účastnili, platili svoji osobní svobodou, a jejich druhové často i životem, v prohraných bitvách proti výtečně organizovanému nepříteli. Nebo to byla snad i výčitka, že pomohli komunistům vybudovat policejní aparát v letech spolupráce v tak zvané Národní frontě, dovolili jim zorganizovat milice, které Gottwaldovi opojenému slávou i alkoholem vymohli únorovou korunovací prezidentem za jásotu ulice, v níž nejvíce jásaly prostitutky, nemakající a milicionáři, kteří čekali na svých třicet stříbrných za zradu na našich

národech? Zatím co títo svoji odměnu dostávali a byli dosazováni na místa bez ohledu na jejich nepatrnou nebo žádnou kvalifikaci, zdravá část národa se postavila na odpor proti komunistické diktatuře doprovázené násilím, bezprávím vůči nekomunistům, křivdami na dřívě majetných vrstvách a krádeží jejich majetku.

Ať již to byla nezapadatelná mladá inteligence, zdravé jádro zemědělského venkova, dělnictva, živnostníků a výrobců, příslušníci druhého odboje a jejich velitelé, mravní síla národa reprezentovaná Orly a Sokoly náboženský lid a jejich pastýři, oni to byli, kteří se postavili na odpor a vedli boj proti zlovůli nových mocipánů. Čtvrt miliónu počítala tato armáda, která po dobu téměř dvaceti let posílala svoje šiky do boje, o kterém jsme věřili, že není marný. Nebyl marný, protože

stálo za to, aby byl bojován, aby pravda a touha po spravedlnosti, která stála u kolébky státu, zvítězila nad zločineckým znásilňováním pravdy a spravedlnosti ku prospěchu jedné skupiny jež toužila po moci. A skutečně nová třída přijímala s moci i požitky. Zabavené zemědělské usedlosti, továrny, obchody, úřady byly obsazovány strůjci února a jejich pomahači.

Pologramotní milicionáři se stávali řediteli továren, vedoucími obchodů, správci zemědělských usedlostí a učitelé. Ubytování v novém prostředí, posílali sami sebe a své děti do dělnických universit, z nichž vylučovali ty, kteří se svou předcházející přípravou pro ně kvalifikovali. Poblouzněné fanatiky ve svazkových košilích považovaly za čest se nechat oplodňovat zasloužilými funkcionáři a estébáky. Zatím co svorně křičeli a domáhali se krve nevinných a jejich poprav, nové šiky nastupovaly do boje.

Věřili jsme, že morální zásady a opakovaná pravda zvítězí. Náš boj nepřestával ani za zdi žaláře nebo ostnatým drátem koncen-

tračního tábora. Odpor národa byl organizován i před očima našich vězňů. Nespočetné dny byly ale tráveny konstruktivními rozpravami o uspořádání státu, založeného na základech mravní společnosti podílející se spravedlivě na distribuci důchodu, společnosti, jež by spolupracovala pro uskutečnění společných cílů raději než společnosti ovládané třídními rozpory, na společnosti, jež by zabezpečovala sociální spravedlnost bez socialismu a národnostní sebeurčení bez nadřazenosti jedné skupiny nad druhou.

Není nás v exilu mnoho. Rozhodně méně než těch, kteří nebyli komunisty vězňů, ale žili v komunistickém státě s čistým štítem, aniž by si zadali a aktivně kolaborovali s komunisty.

Dokonce i méně než těch, kteří zahodili komunistickou legitimaci až na hranicích při svém příchodu do svobodného světa, když usoudili, že hmotný prospěch, který může nabídnout tento svět je větší než ten, který jim dávali soudruzi.

Jsou exilové organizace, které si konečně uvědomují, že ne počet, ale mravní síla těch, kteří ji prokázali v minulosti, je důležitá v boji proti komunistickému nepříteli. A ty, kteří si to doposud neuvědomili a ve své politice mít co nejvíce členů, byť i těch s kvalitami shora vylíčenými a osvědčenými ve straně a komunistickém Svazu mládeže, podněcují, varujeme. Nejenom že jejich Pokračování na straně 2

naše hlasy

"OUR VOICES". INDEPENDENT NEWSPAPER FOR CZECHS AND SLOVAKS
NEZÁVISLÝ ČASOPIS PRO ČECHY A SLOVÁKY

No. 18 (1043) Vol.- Ročník 29 * 12. listopadu - November 12, 1983
Toronto, Ontario, Canada

Tribute to the Poet Miloslav Zlámal

(BÁSNÍK MILOSLAV ZLÁMAL VÝZNAMENÁN)

Tony Ruprecht M.P.P., Miloslav Zlámal and Mayor Art Eggleton.

Officially, thirty-six (36) Ethnocultural groups sent representatives to this noteworthy and highly-acclaimed function, together with members of the industrial and private sector business community.

In his opening remarks, Tony Ruprecht said that: -

"Without the dedication and work of Miloslav Zlámal Canada would be a poorer place, and for their hard work, they should be recognized."

Básník MILOSLAV ZLÁMAL byl vyznamenán za zásluhy na kulturním a literárním poli v Ontáriu kanadským reprezentantem Parlamentu, poslancem Tony Ruprechtem.

Záslužnou plaketu odevzdal básníkovi starosta města Toronto Art Eggleton. Při této příležitosti bylo také uděleno vyznamenání za zásluhy pro spolupráci veteránů 2. světové války - předsedovi odbočky Čsl. Obci legionářské v Torontě, br. V. Dufkovi.

Objev osady v Olomouci

Při odkryvu zeminy archeologové vyzdvihli doklady osady, která v těchto místech existovala před šesti tisíci roky v mladší době kamenné. Ale co je ještě významnější - zachytili stopy časně slovanské kultury, jež na základě hrubé, v ruce tvořené a ne-

zdobené keramiky lze datovat nejpozději do první poloviny 7. století.

Kromě množství keramických zlomků byly objeveny dvě téměř neporušené nádoby tzv. pražského typu. Na miném návrh se tehdy rozkládala jedna z malá dosud

známých osad prvních Slovanů na severní Moravě. Ide o sídliště zemědělců, zatímco zřejmě již správní funkci mělo osídlení z doby Velkomoravské říše, odhalené před dvěma roky v prostoru pozdějšího předhradí přemyslovského knížecího hradu.

Důvod k sestřelu KAL 007

Je dětinské se domnívat, že sestřelení civilní Korejské aerolinky 007 s 269 lidmi na palubě bylo náhodné, či paranoidní spletení se s vojenským letadlem KC-135, jak se nám mnohé západní tiskoviny snaží sestřel doslova omluvit.

Nejrozšířenější omluvou je Sovětská špionážní paranoia, která je dále rozváděna skutečným narušením vzdušného prostoru SSSR, přeletem důležitých Sovětských vojenských základů a pod. I když je zcela pravděpodobné, že pilot, který rakety odpálil a svůj cíl zničil, skutečně nevěděl o jaký typ letounu se jedná a zcela možná mu značka Boeing 747 vůbec nic neříkala a zcela jistě mu to také bylo úplně jedno jestli je v něm 269 lidí, nebo je letoun řízen dálkově automaty úplně prázdný, faktem zůstává, že

cíl byl zničen a zřítíl se někde u Kurilských ostrovů. Faktem také zůstává, že rozkaz k jeho zničení byl vydán z nejvyšších státních kruhů a zcela pravděpodobně Andropovem samotným, pokud to nebyl ministr národní obrany Ustinov. Ale ani on by si pravděpodobně takový hurský kousek nemohl sám dovolit. Především od pilota, který zmáčkl spoušť až po nejvyššího velitele, všem jistě byly jasné mezinárodní komplikace, které nastanou. Systém, který produkuje nemyslitelného vojenského automata

připraveného zničit cokoliv když je mu vydán rozkaz je vysoce účinný. Protivní rozkazu v bojové situaci téměř neexistuje, protože velitel má pravomoc potrestat smrtí - obyčejně kulkou do hlavy, téměř bez jakékoliv zodpovědnosti k nadřízenému veliteli. Mnozí na to pamatujeme z doby invaze do Československa. Na Rudém náměstí v Kremelské zdi byla po okupaci odhalena pamětní deska 120.000 padlých vojáků v Československé "kontrarevoluci". Jak všichni Pokračování na straně 6

Dr. Josef Kalvoda:

PRAVDA ZVÍTĚZÍ

Nedělní Hlasatel ze dne 23. října 1983 otiskl článek "Pravda zvítězí od bývalého generála a povereníka Mikuláše Ferjenčíka, který dne 29. března 1945, jako plukovník dr. Ferjenčík podepsal souhlas s návrhem vládního programu Národní fronty, známého jako "Košický Program." Byl to program Komunistické strany Československa na převzetí moci ve státě s pomocí "Užitečných idiotů", jak je už před mnoha lety nazval Lenin, kteří v Národní frontě spolupracovali s komunisty na zavlečení národů Čechů a Slováků do komunistického a sovětského podruží.

Mimo jiné, generál Ferjenčík píše, že "demokratická strana v čele s předsedou Slovenské národní rady dr. Lettrichom žádala prezidenta dr. Beneše o milost pro dr. Tisu, zrovna tak ako to žádali slovenský luteránský a katolický biskupovia, ba dokonce i sám pápež Pius XII." Podla Ferjenčíka "Prezident Beneš byl ochotný milost' dr. Tisovi udělit", narazil však na odpor a rozhodnutí

československé ústřední vlády, vedenej komunistami."

Jaká je pravda?

Prezident Beneš se nemusel ptát vlády, zda může či nemůže udělit dr. Tisovi milost. Ústava dávala právo prezidentovi, ne vládě, udělovat milost odsouzeným. Beneš se chtěl Pokračování na straně 2

MANIFESTACE

na podporu politiky prezidenta USA
Ronalda Reagana a jeho vlády.
**Sobota 26. listopadu 1983 ve 13:00 hod.,
před budovou amerického Gen. konzulátu
na University Avenue, Toronto.**

JEDINÉ V SILNÉM ZÁPADU JE ZÁRUKA MÍRU!!!

Na stráži čistého exilu

Pokračování se strany 1

počinání je nemorální a je proti vůli národů doma, je taktéž nepraktické. Může se jim totiž přihodit, že bývalí komunisté si zvolí svoje předsednictvo.

Národy doma poznaly, kdo reprezentoval zájmy nekomunistické většiny po dobu dvaceti let a zejména a otevřeně v roce 1968. Poznaly, kdo odhaloval zločiny páchané na našich národech. A přijaly Klub-231 organizaci bývalých politických vězňů komunistického režimu - jako organizovanou sílu, která po dvacet let bojovala proti komunistické diktatuře. K-231 byl mluvčím našich národů, poněvadž lidé věřili těm, kteří proti zlu bojovali a ne těm, kteří toto zlo vytvářeli nebo podporovali. A naše národy tuto věru v organizaci bývalých politických vězňů, byť i umlčenou doma, ale stojící v exilu na stráž a připravenou v boji, neztratily.

Podivujeme se, proč my, kteří máme nesporně mandát svobodného lidu doma, nejsme předsednictví těm, kteří na sebe vzali

úlohu reprezentace našich národů.

Nadešla doba, kdy ilky demokratického exilu se sjednocují v boji proti společnému nepříteli. Bývalí političtí vězňové, tak jako v minulosti tak i dnes, nadřazují morální zásady, politickou čistotu a idealismus na politikaření a boj o moc v exilových organizacích.

Nabízíme spolupráci v boji za svobodný zítřek našich národů po přejítí komunistické zloby. Nehodláme však bojovat proti komunismu s těmi, kteří byli včera naši vězňové nebo byli páteři komunistického režimu.

Chceme, aby exil měl morální čistotu a nebyli v jeho čele ti, kteří si poskvřovali svoje ruce krví potlačovaných a zločiny na našich národech. A taktéž nebudeme trpět, aby metody užívané ve straně nebo Svazu komunistické mládeže byly přenášeny do exilových organizací.

Hodláme být na stráž čistého exilu.

Mojmír Chromec.

Báje ze sovětského "ráje"

(Pokračování z minulého čísla)

Když se v r. 1967 Peter Worthington, šéfredaktor a vydavatel torontského SUNU, vrátil z Moskvy, kde dva roky vedl tiskovou kancelář bývalého torontského Telegramu, nikdo nečekal (ani on sám), že se tam kdy vrátí; bylo to riskantní, neboť krátký čas před tím uprchla na Západ jeho tlumočnice. Vzdor tomu se tam nedávno vrátil, tentokrát jako turista v dvacetičlenné skupině západních novinářů. Zde jsou další z jeho poznatků.

Západ je tak zaměřen proti válce, tolik se hrozí nukleárního zničení, že to až skýtá Kremlu jednu velkou výhodu před námi - mohou nás vydírat, což je přesně to, co se právě děje. Příslušníci otevřené, "svobodné", společnosti mají sklon brát lidi za "face value", takže když naoko upřímný Sovětský svaz projeví obavy z našich úmyslů, dělají všechno možné jen aby zmírnil tyto obavy, ukázali, že jsou "good guys", kterých se není třeba obávat, kterým možno věřit.

Bylo by bláhové tvrdit, že se americko-sovětské vztahy nezadržitelně blíží bodu vznícení olejového výpadu, ba dokonce ani ne po korejském masakru. . . Na nelogiku Ameriky, která domněle uvádí v chod armádu dobrovolníků, zatím co oni zbrojí pro mír a mají tu největší, nejmohutnější a nejagresivnější armádu na světě, nemají Sověti odpovědi. . .

Namísto kreslených grotesek pro děti na sobotní TV obrazovce, jsou tu jen filmy válečné. Všude kolem v Moskvě vidíte jen vojáky a vojáky. Plakáty na nárožích, filmy, knihy a televize udržují jejich Velkou vlasteneckou válku při životě. Je to všechno dohromady ta nejmilitarističtější společnost, jaká kdy byla pod sluncem. A to všechno přirozeně ve jménu míru. . .

. . . Sověti dobře vědí, že vyhrávají, a proto nelze očekávat, že by riskovali nukleární konfrontací. Jen malý detail k zamýšlení: Když jsme odcházeli z kanceláře TASSu, podělil každého z nás jeden ze zaměstnanců knížkou pojednávající o funkci tiskové služby. "Je to ruský," namítl jeden z naší skupiny. "a ruský neumím." - "Nevadí," řekl Rusák. "jednoho dne budete." Náš smích měl daleko do spontánnosti.

Letití vůdcové Kremlu, dědkové oči neznajících smíchu,

odmítají sebemenší změnu, střeží svou moc a privileje jako oko v hlavě skrytou, mstivou a paranoidní zářlivostí a připustí jen tolik ze změny, pokud uznají za vhodné - změny, kterou jsou s to kontrolovat a jí rozumět. Zde ovšem třeba poznamenat, že třeba vyhrávají, v této oblasti prohrají.

Moskva, srdce dravé šelmy (ne-li dokonce duše, leč bezbožný sovětismus nemá duše), se hodně změnila za těch 16 roků, co jsem ji neviděl: Strachu, který už tenkrát ztrácel na intenzitě, ubýlo ještě víc, navzdory halasného praskání bičem, restrikcím jinověrců, v literatuře, svobodě projevu. V jistém směru, řekl bych, je to tužší než, třeba režim nepoužívá svých zubů stejným způsobem jako před lety, a mladí zapomínají a staví se obezřelému odporu.

Vlasy, disco, rocková hudba - všechno, co ještě před 15 léty bylo "tabu" a symbol západní dekadence, se dnes těší úřední záruce a je ji slyšet na každém kroku. Raději, než by tuto sociální revoluci v ulicích násilně potlačili, spokojí se Sověti raději s její kontrolou.

Pokud jde o bytovou výstavbu, přibýlo tu v poslední době hodně budov a konstrukcí, ale jedna jako druhá stejně zmetkovitě jako před 15 roky či 50. Vše druhořadé, paneláky, byty, chabý výběr konzumentů, z nichž každý dostane výhradně jen sedlinu, na systém, elitu, strukturu moci nezbude nic jiného než krém.

Je to hospodářství, v čem je ten "zakopaný pes" a které je strůjcem jeho vlastního zničení. I kdyžyste měli v rukou absolutní moc, nebudete schopni ovládnout zemi tak rozlehlou a různorodou jako je SSSR z jednoho jediného centra a současně soutěžit s Amerikou, kde lidé myslí, jednají a pracují pro sebe, nikoli pro stát.

Bez západní technologie, techniky, obchodu a pomoci by se Sovětský svaz zhroutil - anebo šel do války, kdyby mu nic jiného nezbyvalo.

Všeobecně se tvrdilo a tvrdí, že bojkot a omezení obchodního styku po invazi Afganistanu Sovětský svaz nepoškodily. Opak je pravdou: Přechod na komputizaci byl zdržen, průmyslový a zemědělský sektor nabouraný, zmrzačen. Bojkot a omezení obchodních styků nestačí ovšem samy o sobě přivodit změnu, ale způsobí škody.

Každý rozhovor s někým, co by se stalo, pokud se sovětské propagandy týče, kdyby Spojené státy použily některé ze svých, sobě nakloněných, suverenních, států, třeba Ecuador, rekrutovaly z řad tamního obyvatelstva armádu a poslaly ji za moře vybojovat ve jménu Washingtonu imperialistickou válku bez konce. A přece by to bylo přesně to, co provádí Kreml s Kubou, když nařídí vypravit kubánské jednotky o síle 20 až 30 tisíc do Angoly a jiných afrických států a bojovat tam proti zájmům většiny. A přitom svět ani nepípne. . .

O jedné podivné vlastnosti bych se rád zmínil. Na jedné z výprav za hledáním faktů, jeden americký vojenský dopisovatel vždy, když mu bylo vyslechnout něco, co neschvaloval nebo s čím nesouhlasil, si strčil prsty do uší. Věru nejextraordinárnější žurnalistická technika. - návod, jak se vyhnout nepříjemným věcem. Skutečně senzační způsob nebyť narušuje předsudky zapříčiněnými předem učiněnými představami. Není hádankou, co si o tom myslí Sověti. . .

Nikdo z těch, kdo navštívili Sovětský svaz, se nevrátili domů omráčení sovětskou technologií anebo denodenní výkonností jeho obyvatel. Někteří si lámou hlavu nad tím, jak je možné, když na jedné straně jde o národ, který nedokáže vyrobit slušné kulíčkyové péro, obálky, které možno zalepit anebo uvařit nedovařený steak, někde, nějak všichni ti mazaní, superkompetentní, nesmírně schopní Sověti by byli s to zmocnit se celého světa. Zatímco turisté vrátivší se z cest ujíždí u lidí doma, že netřeba se bát, Sověti jsou zaostalí až běda a

Argentina volila

Buenos Aires: Podle prvních částečných výsledků prezidentských a parlamentních voleb v Argentině vede s překvapivě vysokým náskokem Radikální občanský svaz, jehož kandidátem na prezidentskou funkci je Raúl Alfonsín. Z doposud sečtených hlasů z 66 procent volebních středisek se pro něj vyslovilo 53 procenta voličů, zatímco pro levicové peronisty, jejichž kandidátem je Italo Lúder, 39 procent. Předpokládalo se, že poměr hlasů bude velmi těsný a větší šance se vzhledem k peronistické tradici dávaly I. Lúderovi. Tyto poslední volby byly první svobodné volby od roku 1976, kdy se mocí v zemi chopili vojáci. Volby si na nich vynutil rozsáhlý tlak veřejnosti na opětovnou demokratizaci země, který vzrostl zvláště po vojenské porážce Argentiny v konfliktu o Falklandské ostrovy.

PRAVDA ZVÍTĚZÍ

Pokračování se strany 1

za někoho schovat, jak to bylo jeho zvykem, a proto předal žádost o milost vládě. Komunisté i národní socialisté a sociální demokraté znali Benešův názor na věc a také podle něho jednali. Benešův trik je snadné prohlédnout. Rozhodl, že dr. Tiso musí být popraven dávno před Banskou Bystricí, kterou mu Ferjenčík "nemohl odpustit." Už v prosinci 1943 v rozhovorech v Moskvě se Stalinem, Molotovem, Vorošilovem aj., Beneš jmenoval dra Tisu mezi těmi, které bude nutno po válce popraviti. (Generál Čatloš, který byl také na Benešově listině těch, kteří měli být po válce popraveni, ušel smrti jen proto, že po příjezdu do Banské Bystrice, během povstání v r. 1944, NKVDisté ho zatkli a odvezli si ho do Moskvy.)

Pro Beneše slovenská otázka byla velmi ožehavou, v níž s ním nesouhlasili čes. komunisté v Moskvě, právě tak, jako i sovětská vláda. Když se ho v prosinci 1943 Molotov v Moskvě tázal, zda bude mít Slovensko po válce autonomii, Beneš kategoricky prohlásil: "Ne." Je zajímavé, že na Benešovo hromadné obvinění Slováků z kolaborace a nutnost jejich potrestání Molotov reagoval prohlášením, že Moskva nemůže "tak lehko hodit Slováky do jednoho pytle s Němci a Maďary."

Gen. Ferjenčík ví o návštěvě dra Beneše v Moskvě v prosinci 1943 a je mu nepochybně známo, že o jeho rozmluvách se Stalinem, Molotovem aj. udělal záznamy jeho kancléř dr. Smutný, který jim byl přítomen. Tyto záznamy jsou v archivu Smutného, "The Smutný Papers", který je v archivech na Columbia University v New Yorku. Byly rovněž publikovány prof. Vojtěchem Mastným, který je přivezl od paní Smutné z Anglie. v češtině ve Svědectví a v anglickém překladu v Jahrbuch für Geschichte Osteuropas. Rovněž i autor těchto řádků cituje podstatné části

archivu Smutného v knize Czechoslovakia's Role in Soviet Strategy (Washington, D.C., University Press of America, 1978, \$14.25 plus postage), s. 159-167, kde se jedná o dru Tisovi a gen. Čatlošovi. (Knihu je možno také objednat na adrese Dr. Josef Kalvoda, 9 Greenwood Dr., Avon, CT 06001, USA, \$10 i s poštovným.)

Beneš zaprodal Československo Stalinovi už v prosinci 1943. Zavázal se, že bez předchozího souhlasu Moskvy neudělá žádné rozhodnutí v mezinárodní politice. To se projevilo také ve věci Marshallova Plánu v r. 1947. Ve svých konverzacích s čes. komunisty v Moskvě v prosinci 1943, Gottwaldem, Švermou, Slánským a Kopeckým, Benešem jim slíbil, mj., i následující: "Budete nejsilnějším elementem nového režimu. A tento element budu já vždy držet. . . Když bude naše dohoda upřímná a čestná, tak komunisté a Beneš představují společně takovou sílu, kterou nikdo nezdočí." (M. Klimeš, P. Lesjuk, I. Malá, V. Prečan, Cesta ke květnu. Vznik lidové demokracie v Československu. Dokumenty o vzniku a vývoji lidové demokracie v Československu do února 1948. Praha 1965, 1. svazek, s. 55-56. V této sbírce dokumentů je atké faksimile podpisů představitelů Národní fronty Čechů a Slováků, včetně plk. dr. Ferjenčíka, kteří s "Košíčským Programem" souhlasili.)

Benešova podpora programu čes. komunistů na postupně převzetí moci ve státě, Košíčského vládního programu, který, mj., protiústavně vyzákonil politické strany, které před válkou reprezentovaly většinu voličů v Československu, bylo v souhlasu se závazky, které udělal v Moskvě už v prosinci 1943. Totéž platí i o únoru 1948. Ten byl jen logickým důsledkem Benešovy kapitulace komunistům a jeho "dohody" s nimi rovněž v prosinci 1943.

Dr. Josef Kalvoda

Jak již bylo oznámeno, byla v Torontě založena pravicová radikální strana

KŘEŠŤANSKÁ UNIE.

Všichni, kteří máte zájem o spolupráci, pište na adresu:

KŘEŠŤANSKÁ UNIE
P.O. Box 246, Posta, Station "V",
Toronto, Ontario, Canada
M6R 3A5

(Dokončení příště)

Přeložil RH

ÚVAHY

TAXY - TAXY - TAXY

Byl jsem překvapen když jsem se dověděl z torontských novin jak velké taxi pobírá ontarijská a federální vláda z alkoholu. Uvedu malý příklad: když si koupíte v líkérovém obchodě láhev 7 decilitrů jakéhokoli likéru, zaplatíte za ní \$ 9,80. Ontarijská a federální taxa je z této láhve \$ 7,48. Z toho provincie pobírá \$ 5,50 a federální vláda \$ 1,98. Proto alkoholový průmysl propustil během posledních 18 měsíců 450 - 500 zaměstnanců. Protože líhoviny jsou tak drahé, poklesl jejich prodej o 9 procent. Kdyby nebyly daně tak vysoké, stála by láhev kterou platíme \$ 9,80 pouhé \$ 2,32, nic více. Skoro ve všech zemích na světě získávají peníze tím, že zvyšují ceny lihovin a tabáku. Zajímavé prohlášení udělal nynější provinční ministr zdravotnictví Larry Grossmann že se nebude za zvýšení cen lihovin omlouvat. Kde má také vláda nabrat peníze, když ne z lihovin. Zapomněl dodat to nejdůležitější, že občan Ontaria platí daně nejen z toho co vypije, ale také z toho co všechno sní. Od nejposlednějšího snack baru do největší přepychové restaurace a hotelů - všechno samá taxa. Nemyslí provinční ministři že už je toho dost? Dokonce v tomto případě daně postihly i děti a sice jako jsou hamburgery, french fries, mléko, hořká čokoláda, koblihy atd. Samozřejmě že i obchod v restauracích zvláště středních a malých musí tím trpět. Pro mnohé občany je těch daní ze všeho moc. Potom už neplatíte za to, co jste vypili a snědli, ale platíte taxu z taxi. Např. restauratér při dodání objednávky lihovin musí ihned zaplatit o celých 10 procent více, než každý občan v líkérovém obchodě. V tomto případě je vidět, že žádná podpora soukromého podnikání není, nýbrž jen vydírání.

*

Kde se může vzít tolik drzosti v jednom člověku jako je Henry Morgentaler. Jsem přesvědčen, že na celém světě v této kategorii vede. Nejedná se o potraty, to bych přenechal ženám protože tomu nerozumím. Ani lékaři nejsou v této ožehavé otázce zajedno. Někteří lékaři říkají, že embryo je osoba, někteří říkají, že není. Jiní zase říkají že embryo je živé až po třetím měsíci a tak to pokračuje už dlouhá a dlouhá léta. Ale nikdy nebylo tolik povyku až se objevil v Montrealu zachránce žen - H. Morgentaler. Sám to o sobě prohlašuje. Viděl jsem jej několikrát na T.V. Je to prostě chlap podobný ďáblu - až jde mráz po zádech. Jak je vidět, H. Morgentalovi tento výnosný, potratový obchod jde a má tam jakž takž pokoj. Snad proto, že se snad dosud ještě nepříhodil žádný lékařský malér, zatím jsem o žádném neslyšel. Jak je vidět, Morgentaler začal být nenasytný. Mermomoci se chce usadit v jiných provinciích. Nejdříve si vybral Manitobu. Pravděpodobně proto, že jsou ve vládě většinou N.D.P. a ti jdou na ruku takovým novotám jako jsou potraty. Ale i tam má najednou nepříjemnosti od žen, které si nepřejí ve Winnipegu žádného zabíječe dětí a tak celý případ Morgentalův jde k soudu. Před nedávnem založil jakousi kliniku v Torontě a jak to dopadlo, vite z denních torontských novin a T.V. Henry Morgentaler nedá pokoj. Jako beran tlouče hlavou do zdi. Jak se u nás říkalo, co ten chlap tam pořád leze, když všude dostane po palici. Právě v tom vidím tu neomalenou drzost. Sám je tátou tříletého chlapce, se kterým se rád nechává fotografovat, aby dělal dojem starostlivého otce. Jak může člověk jako je H. Morgentaler - nenáviděný tolika ženami právě pro tuto špinavou práci, být tak drzý a dělat ze sebe nějakého lidumila. Vidí v tom jen obrovské peníze a snadné zbohatnutí. Jak jste si jistě všimli, nikde jej netitulují doktor, protože lékařem podle zákona ani nemůže být. Mladý lékař než dostane lékařský diplom musí slíbit, že vždy, za každých podmínek se musí snažit až do úplného konce žít člověka léčit a zachraňovat. U Morgentalera tomu tak není. Ví, že potraty vždycky byly, jsou a budou, ale nikdy se nedělaly tak, jak si to představuje Morgentaler - dělat potraty jako na běžícím pásu. Není to jen těžký hřích, ale je to také hřích na národu. Morgentaler se chlubil, že v Montrealu provedl už tisíc potratů. Ještě by nám měl udělat statistiku kolik žen bílé rasy a kolik žen barevné rasy prošlo jeho operačním sálem. Bylo by to strašně překvapení. Myslím, že podle H. Morgentalera byli bychom

do 100 let určeni k úplné záhube, nebo k malé menšině bílé rasy na tomto severoamerickém kontinentě. To je to největší nebezpečí.

*

ZKOUŠKY RAKET

Nerozumím jedné věci. Parlament schválil většinou hlasů zkoušky raket na území Kanady. Někáká společnost, která nesouhlasí s rozhodnutím vlády podala protest a teď se tím zabývá nejvyšší soud, jestli kanadská vláda měla právo podle nové konstituce toto povolení pro vládu USA dát, aby mohla vyzkoušet rakety na rozhraní provincie Alberta a Saskatchewanu. Totot území se má podobat geograficky důležité části Sovětského Svazu. Kdo vlastně v Kanadě vládne, vláda s parlamentem nebo parlamentní menšina? V tomto případě se nejedná ani o menšinu, ale o jakousi společnost. Společnost, která se skládá asi ze 24 různých spolků a to profesionálních demonstrantů. Společnost si dala název "anti-cruise coalition" a před soudem ji zastupují právní zástupci Lawrence Greenspon a Irwin Cotler. Všechny tyto spolky mají nádech marxistický, dokonce některé se neskrývají a vystupují přímo s názvy komunistických stran Kanady. Piší v množném čísle, jelikož i ty komunistické strany jsou různé, jedny pro Sovětský Svaz, druzí si říkají Trockisté a někteří Marxisté. Všechny se ovšem honosně nazývají demokratické a všechny jsou pro mír ale takový, jaký si přeje Moskva.

Asi před pěti léty jsem slyšel, jak jeden mladý muž říkal, že jeho pivní společnost si přivydělává na pivo demonstracemi. Vždy před nějakou demonstrací přišel do hospody člověk, který všem chlapcům i děvčatům dal po 5 dolarech když půjdou demonstrovat a po demonstraci dostali dalších 5 dolů. Instruktorka k demonstracím dostávala na nástupišti v Torontě a většina demonstrací se konala před americkým konsulem. Nevím, jestli někdo z demonstrantů v přítomné době mimo snad vedoucích je nějak placený. Myslím, že Moskva to už nemá zapotřebí, protože teď je jiná doba a jiná příležitost velmi lákavá, a užitečných blbců má Moskva vycvičených na tisíce. Nyní se chodí demonstrovat i s dětmi. Má to přitažlivost a větší význam a to proto asi, že se jedná také o budoucnost příštích generací. Na tuto vějičku se nacytalo tisíce věřících a naivních občanů - "užitečných idiotů". V každém národě se našel různý jiný způsob demonstrací. Jak jsem již jednou psal, ani bych nic neměl proti demonstrantům kteří by poctivě demonstrovali pro mír. Ale demonstrace v demokratických zemích se všechny zvrhly. Jsou jenom proti USA a jejímu prezidentu R.Reaganovi. Tomu neříkám demonstrace. To je jenom mezinárodní komunistická propaganda. Jak můžete teď číst v novinách, slyšet na rádiu nebo TV. Bez demonstrací Sovětský svaz vehementně přidává ke svým starým raketám (satelitům) další nové a dokonalejší do naší staré vlasti a do Východního Německa. Nikde se nezmiňují o Bulharsku kde jistě budou mít komunisté dost raket aby měli pod kontrolou celý kout východního Středomoří.

Vraťme se k našemu nejvyššímu soudu. Vládní právní zástupce Jan Binnie prohlašuje, že kanadský Charter je evoluční a ne revoluční, že volení zástupci lidu - ne soudci - musí dělat rozhodnutí, proto právě že jsou zvoleni lidem. Dále právní zástupce vlády prohlašuje, že vůbec je to nebezpečné aby soud o takové věci rozhodoval, protože při tom se také může rozhodovat o různých tajných ujednáních a o obraně země. Jestliže voliči nejsou spokojeni s vládou, mají možnost při příštích volbách demokraticky rozhodnout jinak. Ještě řekl na obranu Chartu, že zákon nebyl stažen proti Chartu, ale v tom byl přerušen jedním ze soudců, který řekl, že je to rozsáhlá otázka. Druhý soudce prohlásil že hledá pravdu ve tmách. Po dvoudenním slyšení soud zatím nic nerozhodl, odložil další slyšení na pozdější neurčitou dobu. Právní zástupci Anticruise Coalition žádají co nejdříve zasedání soudu, protože se blíží zkoušky raket. Anticruise Coalition si přeje rozhodnutí soudu samozřejmě ve prospěch Coalition ještě tento rok. Kdyby snad se stalo to, co si tato marxistická Koalice přeje, byla by to pro Kanadu a její nynější mizernou obranu úplná katastrofa. Nerozumím jedné věci. Záhadné je, že vláda Kanady vůbec připustila, aby tato velmi vážná záležitost přišla k nějakému soudu. Tuto politicko-národní záhadu nechám k snadnému přemýšlení čtenářům.

E. Sypták

* Ve východofrancouzském městě Zbourg-en Bresse byl za mimořádných bezpečnostních opatření zahájen 7. sjezd francouzské vládní Socialistické strany.

* Přes devět set extremistů zatkl indické bezpečnostní orgány za uplynulých osm dní ve svazovém státu Pandžábu.

* Zvolením nynějšího rakouského spolkového kancléře A. Sinowatze předsedou vládní Socialistické strany Rakouska (SPO) byl ukončen její 28. sjezd. B. Kreisky byl zvolen čestným předsedou strany.

* Schválením politického prohlášení a závěrečným projevem prvního tajemníka L. Jospina skončil ve městě Zourg-en-Bresse 7. sjezd vládní francouzské Socialistické strany (PS). Tři dny jednání potvrdily kurz praviceového křídla této strany, což se nelíbí levicákům, kteří by v Elysejském paláci viděli raději někoho jiného než prezidenta Mitteranda.

* Pět naftových společností z Japonska, USA a Velké Británie získalo právo hledat a těžit ropu v čínských vodách při severním a jižním pobřeží. Příslušné smlouvy byly podepsány v Pekingu.

* První computer, který je schopen komunikovat s uživatelem v hindštině, sestrojili technici indické firmy DCM Data Products. Komputer byl slavnostně uveden na 3. světovém kongresu hindštiny, který se právě koná v Dillí.

* V Nevadě a Kalifornii byli zatčeni tři muži, kteří se zabývali výrobou falešných bankovek. Policie zajistila přes pět miliónů falešných

stodolarovek. Jak uvedla policie, jde o největší padělatelskou aféru v USA v posledních letech.

* Západoněmecký spolkový kancléř H. Kohl přiletěl na čtyřdenní návštěvu do Japonska. Je to první zastávka na jeho asijské cestě, při níž dále navštíví také Indonésii a Indii.

* Generální tajemník bavorské CSU Otto Wiesheu řídil automobil v opilem stavu a zavinil srážku s protijedoucím vozem, jehož řidič zemřel. Jak oznámila západoněmecká agentura DPA, bude se Wiesheu z trestného činu zodpovídat před soudem.

* Více než 23.000 španělských a amerických vojáků, 32 lodí a 100 letadel se účastní společných pozemních, leteckých a námořních manévrů Crisex 83, které začaly v jihozápadním Španělsku poblíž Huelvy.

* Ve společném prohlášení pro demokratizaci Argentiny označili argentinští biskupové spolurozhodování lidu za nejlepší lék pro chorou společnost této země.

* V Kaliszi v Polsku odcizili lupiči z mariánské baziliky mimo jiné zlaté a stříbrné dary i zlatý prsten s drahokamy věnovaný Janem XXIII.

* Plovoucím výzkumným ústavem je indická loď Sagar Kanjá s 13 laboratořemi vybavenými nejnovější technikou, která se nyní v bombajském přístavu připravuje na první plavbu. Vědci budou zkoumat především zásoby nerostů na dně indického oceánu.

* Počet vražd a zabíjení se v NSR v letech 1964-1982 zdvojnásobil. Ve stejném období vzrostl počet případů těžkého ublížení na těle na trojnásobek a bylo spácháno pětkrát více krádeží. Konstatuje se to v nejnovějším statistickém přehledu Svazu západoněmeckých kriminalistů.

Martin Hrabík v Torontě

Oslavy 28. října mají v Torontě svoji dobrou tradici. Byly k tomu všechny předpoklady i při letošní oslavě 65. výročí založení naší Republiky Československé.

Pěkná amfiteatrová síň v High School na Bloor St. West a pozvaný řečník, známý exilový pracovník Martin Hrabík z Clevelandu, Ohio, USA, slibovaly důstojný večer. Nestalo se tomu tak.

V místnosti, ani na podiu, nebyla žádná výzdoba, květina, naše státní vlajka. Filmové promítací plátno nepřidávalo na slavnostní náladě večera.

Slavnostního řečníka Martina Hrabíka máme v exilu rádi pro jeho nekompromisní stanovisko k pravdě, právu a za jeho národní práci pro štěstnější, svobodný zítřek naší vlasti.

Jeho obsahově velmi hodnotný projev, byl jediným světlym okamžikem večera. Martin Hrabík, předseda Republikánské strany (agrární) v exilu, kromě vzpomínky prof. Tomáše Masaryka, dr. Eduarda Beneše a generála Rostislava Štefánika, kteří se zasloužili o vytvoření našeho svobodného

státu Čechů, Slováků a Podkarpatorusínů, vyzvedl také zásluhy tehdejšího národního domácího odboje, České národní rady, v čele s dr. Karlem Kramářem a Antonínem Švehlou.

Zasvěceným způsobem představil torontské krajaně veřejnosti lidský, ušlechtilý profil Antonína Švehly, poctivého politika a státníka. Jednoho z pilířů budování našeho mladého československého státu. Velkého demokrata, se silným smyslem pro sociální spravedlnost.

Projev našeho přítele Martina Hrabíka, byl záslužný nejen proto, že vyzvedl také zásluhy domácího odboje o samostatnost našeho státu, ale byl také velmi cenný hlavně pro ty naše mladší exulanty, kteří tuto světlou dobu naší republiky nepoznali, nebo měli o ní zkreslené představy.

Potom byl promítnut film, t.zv. česká veselohra: "Farářův konec" s anglickými titulky. Byli jsme rádi, že zde nebyli přítomni naši kanadští přátelé. Doporučuje se pořadateli našich národních oslav více pozornosti a vkusu při vybírání programu na tyto podniky.

Zdeněk Slavík

PŘEDPLAŤTE SI NAŠE HLASY

FARNOST SV. VÁCLAVA V TORONTĚ,
zve krajany a děti na bohoslužbu a

Mikulášskou besídku

Po bohoslužbách bude společný oběd, hudba, program, dětský film a pak ... nadílka!

NEDELE 4. PROSINCE 1983
V 10:30 HOD. DOPOLEDNE
496 Gladstone Avenue, Toronto.

Vstupné s obědem: Dospělí \$7.00, děti \$3.00.

Dr. Josef Kalvoda:

Zápas o duchovní orientaci národa

Pokračování z minulého čísla

Mariánský sloup byl postaven Pražany na paměť vítězství na Švédy v třicetileté válce. Zatímco v r. 1648 studenti vedení Jezuitou Jiřím Plachým a pod praporem mariánským dokázali odrazit nápor švédské soldatesky a zabránit obsazení a vydrancování Prahy. 30. září 1938 gnostický či agnostický prezident, který se honosil svým pozitivismem a "vědeckostí", nedovolil více než milionové armádě bránit svobodu a kapituloval. Kapitulanství urychlilo mravní rozklad v národě, který, jako celek, ztratil svoji duši.

Od jedné kapitulace cesta vedla k druhým. V prosinci 1943 Edvard Beneš kapituloval v Moskvě Stalinovi, Molotovovi, Gottwaldovi, Slánskému a jiným komunistům. Ač před válkou komunisti dostali pouze asi deset procent hlasů v posledních svobodných volbách, Beneš je ujistil, že budou vedoucí silou ve státě. V souhlasu se svým slibem kapituloval k požadavkům komunistů v r. 1945 a pak v r. 1948. Po nastolení komunistického režimu, kult osoby "platonického filosofa-krále" a jeho sekularistické náboženství nezjeveného Boha byly nahrazeny oficiálním ateismem marxismu-leninismu, kultem Stalina, Gottwalda, Lenina, Brežněva a jiných zločinců.

Uvedl jsem několik citací z "Amerických přednášek" profesora Masaryka, který v nich vyhlásil boj proti všemu katolickému a Pravidě zjevené, tj. křesťanství. Propagoval rozchod s duchovními národními tradicemi svatováclavskou a cyrilometodějskou a navíc žádal vymýcení katolického myšlení a citění v českém národě. Není to tedy snad jenom náhoda, že po mnoha desetiletích jiný profesor, poněkud starší než byl tehdy Masaryk a obohacený zkušenostmi dalších

dvou generací, vybízí rovněž v Chicagu k návratu k těmto duchovním tradicím, k obnově úcty mariánské, k návratu ke kořenům národního a křesťanského života ve všeobecné katolické kultuře. Je to v době prvního slovanského papeže, Jana Pavla II, který prohlásil sv. Cyrila a Metoděje za apoštoly Evropy.

Zažili jsme těžká údobí národního života a tvrdá zkušenost s dvěma totalitními režimy nás naučila vidět věci tak, jak jsou, dívat se na ně bez iluze a bez bázně. Máme na vybranou. Můžeme jít životem jako cestovatelé, tuláci či poutníci. Cestovatel pozoruje, co vidí kolem sebe a dělá si o tom záznamy. Tulák nemá žádný cíl. Avšak poutník hledá Pravdu Boží. Jako poutníci máme příležitost pomáhat druhým prohlédnout ze sna a z života v ilusích. Máme příležitost poznat a uskutečňovat to, co je smyslem našeho života. Musíme pomáhat národu, aby se jednou mohl osvobodit z okovů bezbožecké a národu cizí ideologie. To je náš úkol a smysl našeho exilu. **Arena pateat, milites Christi!** Arena volá, vojáci Kristovi!

Kapitulanství nikdy nebylo a nikdy nebude naším programem. Před odchodem za hranice prohlásil jsem v kroužku věrných Myšlence, že my se nevzdáme nikdy! Nikdy neustaneme v boji proti bezbožeckému, nelidskému a totalitnímu komunismu. Musíme tedy prosit naše národní patrony a svatou Pannu, aby nám Bůh dal odvahu a sílu v zápasech se zlem. Víme, že Dobro-Bůh nakonec zvítězí, ať už se toho dočijeme nebo ne. Víme, že režimy přichází a odchází, ale Pravda Páně žije a bude žít na věky! A jen v této Pravidě je pravá svoboda a sláva synů a dcer Božích!

Ať žijeme kdekoli, jsme vystaveni poku-

šením těla, ducha i rozumu a můžeme je překonat jen s pomocí milosti Boží. Metafyzické zlo, d'ábel, mluví česky, když kráčí mezi námi. Má své pomocníky a poznáme je podle skutků jejich. Přichází v rouše beránců, ale uvnitř jsou vlci hltaví. Náš zápas je především se zlem. Víme, že zlo má mnoho forem, že d'ábel mluví všemi jazyky, že dovede slibovat i vyhrožovat. Nabízí nám moc a slávu a hrozí nám neúspěchem, ztrátou majetku, popularity a leckdy i života. Náš boj se zlem je veden na všech frontách, soukromé i veřejné. Je bojem o vše!

V době, kdy byl d'ábel ještě malým chlapečkem, chtěl z lidských srdcí vymýt katolicismus, tradici svatováclavskou a cyrilometodějskou a chtěl nahradit víru v Boha zjeveného vírou v "Boha nezjeveného", což v praxi znamenalo nahradit je vírou v člověka - kultem osobnosti. Namísto klanění se Bohu živému, Bohu trojjedinému, bylo nám říkáno ve školách i jinde, že se máme sklánět před člověkem - modlou. Modlářství, nekritické přijímání názorů politikářů hlásajících **sacre egoismo** - svatý zákon sobectví, oslavování chybných a smrtelných lidí nemohlo vést k ničemu jinému než k národní tragedii. Otec lži - d'ábel, používá svých Metistů a jejich prostřednictvím šíří rozklad. Využívá lidských chyb a slabostí, pýchy, nepřejitnosti, závisť, nenávisti, malosti, krátkozrakosti a sobectví, aby zabránil sjednocení všech lidí dobré vůle v Pravidě Boží.

Jsou Češi, kteří bývali a jsou statní junáci. Jsou ale také čecháčkové, kteří se honosí svojí malostí, svým paličstvím, travičstvím studní, negativismem a švejkovinou. Domnívají se, že tím slouží sobě, ať už žijí doma či v exilu. V Čechách, na Moravě a Slovensku rostou však řady lidí, kteří odmítají čecháčkovství, kteří odmítají život ve lži a kteří se rozhodli žít život v Pravidě. To jsou naši bratři a sestry, kterým musíme pomáhat. Spojuje nás s nimi

naše společná Myšlenka. Podobně, jako Březinovi "stavitelé chrámu", poznávají se znamením, když kráčí v zástupech těch, kteří bezcílně, jako tuláci, jdou životem. Jsou strážemi bdícími na místech nebezpečnosti. Jejich i našimi znamením jsou Kristův kříž a víra v duchovní náplň národních tradic, k nimž se národ musí vrátit, nemá-li zahynout. Není to země, ale Pravda zjevená, živý Bůh, který mluví: "Opustíš-li mě, nezahynu, opustíš-li mě, zahyneš!"

Český problém je především problémem mravním. Hlavním předpokladem národní obrody je obroda mravní, praktikování křesťanských zásad jednotlivci i skupinami, politiky i nepolitiky. Budíž tato první národní pout k Panně Marii v Exilu, Panně Marii Vítězné, jejíž socha čeká na návrat do Prahy, v Lisle, Illinois, USA, 23. října 1983, výzvou, znamením doby, předzvěstí národní obrody a začátkem cesty vedoucí k vítězství Pravdy Boží. Pravdy zjevené, v duchovním zápase o orientaci českého národa.

Mnozí z nás odešli do exilu v předvečer druhého dne. Noc byla temná, ale na cestu nám svítila hvězda naděje. Nyní se kvapem blíží začátek nového dne, kdy se sestry a bratři roztroušeni po vlastech českých, na Moravě a Slovensku, seskupí v mocnou armádu Blanických rytířů a pod prapory cyrilometodějským, svatováclavským a mariánským osvobodí národy Čechů a Slováků od komunistické a sovětské nadvlády. Jejich a našemu vítězství: **Zdar Bůh!**

Text přednášky přednesené na "Symposiu na téma NÁRODNÍ OBRODY"m pořádáném členy Stále konference křesťanských veřejných pracovníků čs. exilu, Lisle, Illinois, USA, 23. října 1983, u příležitosti první národní poutě k Panně Marii v Exilu.

Slavná padesátka oslavena

Krajanský New York se širokým okolím v minulosti nebyl svědkem události, která by tak rozrušila poměrně klidný život Čechů, Slováků, Moravanů a Podkarpatorusinů. Československý rádiový program a jeho spolupracovníci dokázali, že jsme zde, že jsme silní a že jsme schopni ohromit naše spolukrajané při důležitých a významných událostech, jakou byla oslava nejstaršího národnostního rádiového programu v U.S.A.

Téměř 800 osob přišlo do krásného sálu Astorian Manor v Astorii, Long Island, aby byli svědky Zlatého výročí krajanského radioprogramu a oslavě 65. výročí vyhlášení samostatnosti ČSR. Byli přítomni hosté z daleké Austrálie, Evropy, Kanady a z mnoha států Severní Ameriky. Hold přišli vzdát zástupci i členstvo velkého počtu českých a slovenských organizací, čímž dokázali, že v jednotě je síla. Tyršovo heslo: "Tam svět se hne, kam se síla napře" je stále aktuální, což bylo dokázáno přítomnými hosty a nadšenými projevy jak slavnostních řečníků, tak účastníků banketu.

Obě významná výročí byla zahájena hymnami které zazpívala Otylie Yangl za doprovodu Anny Šebíkové, k nimž se přítomní připojili. Důstojný Otec Alois Vyoral pronesl modlitbu a zdravici. Následoval slavnostní oběd. Po jeho skončení vedoucí čl. rádiového programu Jan Petlička zahájil oslavu. Uvítání přítomných učinila slovensky a anglicky předsedkyně Klubu přátel čl. radioprogramu Marie Gasper. Byli představeni hosté u hlavního stolu; poslední zástupce svobodného Československa u Spojených Národů dr. Jan Papánek se svojí chotí Betkou, hlavní předseda čl. spolků v Americe Václav Krákora z Chicaga, dr. Karel Steinbach, operní zpěvačka Australské Opery v Sydney Miluška Šimková, sekretářka klubu Jiřina Kováčová, manželé Gasperovi, Otec Alois Vyoral, zástupce Svobodné Evropy Kamil Bena a bývalý hlasatel programu Janko Švarc se svojí manželkou.

Janko Švarc byl během druhé světové války příslušníkem 20ti členné skupiny Strategic Service "Cloak and Dagger" kteří jako parašutisté pomáhali slovenskému národnímu povstání. (Nynější vedoucí programu Jan Petlička byl během války členem ilegální skupiny "Obrana Národa" a "V boj", později zatčen a vězněn čtyři roky, naposled v terezínském" pekle, v Malé pevnosti).

Anglický hlasatel Rudi Moro přečetl proklamaci starosty města New Yorku Ko-

cha, která byla zástupcům čl. radioprogramu odevzdána při recepci na radnici. Starosta Koch vyhlásil neděli 16. říjen jako "DEN ČSL. RADIOPROGRAMU" v New Yorku.

Pozdrav Prezidenta Spojených států Ronalda Reagana byl včas odeslán, ale byl doručen po slavnosti. Ve svém dopise President ocenil záslužnou práci našeho vyřídání, což také osobně tlumočil vedoucímu programu Janu Petličkovi při společném obědě v Bílém Domě ve Washingtonu, v úterý 18. října tohoto roku.

Vzácný host dr. Jan Papánek ve svém projevu zdůraznil důležitou činnost programu pro příslušníky našich národností, vyslovil obdiv vedoucímu programu a jeho spolupracovníkům. Ve své řeči vzpomněl začátku zrození Československé Republiky a obětí které vedoucí odbojů, legionářů a občané přinesli pro svobodu a demokracii v našich zemích.

Další vzácný host Václav Krákora, hlavní předseda Č.S.A. rovněž vzdal hold obětem a záslužné práci Jana Petličky pro udržení rádiového programu v jazycích: českém, slovenském a anglickém které pomáhá zachování našich tradic, potěšení a informací našich krajanů a krajanek i anglicky mluvících přátel. Br. Krákora vzpomněl pomocí amerických krajanů a krajanek zejména čl. spolků v Americe, kterou poskytli před, během a po obou světových válkách.

Všem nám milý dr. Karel Steinbach, blízký přítel Jana Masaryka a celé rodiny Masarykovy rovněž pozdravil přítomné. Zdůraznil nutnost zachování krajanského rádiového programu, který je tak oblíben posluchačstvem. V další části programu byly odevzdány diplomy obětavým spolupracovníkům: Paškové, Sadloň-Vochulové, manželům Kubelkovým, Hlobilovi, Komárkovi, Švarcovi a Pavlu Zapletalovi.

S radostí byla oznámena přítomnost zástupců třiceti osmi celonárodních, místních a mimonewyorských, českých, slovenských nebo československých organizací.

Bývalý slovenský hlasatel Bohuš Rapoš přečetl báseň o Slováciích a Čechách. Zástupce Svazu svobodných čl. sportovců Zdeněk Pražák z Clevelandu, odevzdal diplom Janu Petličkovi, Pavel Diecha zastupující sportovce z New Jersey vzácnou knihu z Československa a bývalá hlasatelka Vierka Vincze, žijící nyní ve státě Colorado odevzdala krásný obraz Skalistých hor.

V závěru slavnosti Jan Petlička poděkoval za dary a všem přítomným za účast a trvalou

podporu rádiového programu. Současně poděkoval všem, jednotlivcům, spolkům a obchodníkům za oznámky do ročenky která je rovněž jednou z nejhezčích a nejvкусnějších jak obsahem, tak úpravou. Po skončení pořadu dechový "Plzeňský orchestr" který Jan Petlička před léty pomáhal založit, vyhrával k tanci, poslechu a zpěvu.

Po skončení slavnosti, hosté před odchodem blahopřáli k tak úspěšnému banketu jaký dosud v New Yorku nebyl uspořádán. Srdečně děkujeme našemu krajanskému a exilovému tisku, který své čtenáře informoval o Zlatém výročí čl. vysílání v New Yorku. -CRHFC-

Giuseppe Verdi a Čechy

Přivítiv se usmívaje krácel ke mně Mistr s typickou hlavou italského rybáře nebo dělníka břehu ligurského, s bílým hustým plnovousem i hlavou celou bílou, vysokým čelem a velikýma, pronikavýma, ale láskyplnýma očima... Verdi mne uvítal a tázal se po našem Národním divadle... Především žádal vědět, jakým jazykem na našem divadle se zpívá... Z hlavních našich skladatelů bylo mu do té doby známo jediné jméno - Dvořák."

Těmito slovy popsal své setkání v r. 1887 s géniem italské opery ředitel Národního divadla F.A. Šubert. Nebyl to ani zdaleka první kontakt úspěšného jubilanta Giuseppa Verdiho (10. 10. 1813-27. 1. 1901) s českou kulturou. Ten první a nejsilnější dojem pro něj znamenalo pěvecké umění české sopranistky Teresy Stolzové, která v rozhodující době prosadila v Itálii jeho Dona Carlouse, a znovu Janu z Arku a Sílu osudu. S myšlenkou na její hlasové schopnosti komponoval Verdi Aidu a sopránový part v Requiem a v okouzlení jejím osobním šarmem psal svůj jediný smyčcový kvartet. Stolzová pak svou přímlovou dosáhla, že F.A. Šubert získal od maestra souhlas k provedení jeho Otella v Praze dříve než v Hamburku. Vid-

ni, New Yorku, Londýně a Paříži.

Verdiho dílo, které ve své době znamenalo vrchol dramatického belicanta, ale i příklad pokrokové umělecké angažovanosti, proniklo do Čech velmi záhy. O první zdejší premiéru se zasloužil už náš Škroup - ve Stavovském divadle uvedl (německy) Nabucca a Ernaniho - o rychlé poznání Verdiho jevištně nejúspěšnějších děl se zase zasloužilo Brno: s pouhým dvouročním odstupem od původních premiér se zde hrál (opět německy) Rigoletto a Trubadúr. Právě tyto dvě opery byly pak první, které z Verdiho opusů zazněly česky (v Praze, v obřádceném pořadí). Praha a po ní další české scény s nadšením přijímaly vše, čím pokračoval Belliniho a Donizettiho vítěz v světě - a

Bývalý velvyslanec u OSN
DR. JAN PAPÁNEK
z New Yorku
se dožil 87 let.

Redakce, spolupracovníci a krajanská veřejnost přeje plné zdraví do další práce na národa roli dědičné.

světové scény naopak obdivovaly ve verdiovských rolích Klementinu Kalašovou, Emu Destinovou a Jarmilu Novotnou.

Verdiho dílo, které je i dnes ve středu světového zájmu, překročilo dík nadčasovým kvalitám rámec své doby a stálo mezi nestárnoucími vzory zpěvnosti, hudební invence a dramatické účinnosti. Pěvci a dirigenti nejproslulejších jmen nyní objevují cenné hodnoty i ve všech z Verdiho 26 oper, které jsme v Čechách nikdy nepoznali - v Lombardanech, Attiliově, Stiffeliovi - a lákavá možnost objevu zůstává otevřena i našim dramaturgům. Vždyť Verdiho jednatá opera - Loupežníci - se odehrává v Čechách! Historické kontakty, které tak široce a trvale obohacují tradici našeho operního divadla, by tedy mohly přinést i nová překvapení. (kk)

Miloslav Zlámal - Poet

POETRY AT TORONTO PRESS CLUB

Poesie v Torontském Klubu novinářů

Wacław Iwaniuk - Poet

V torontském klubu kanadských novinářů na 73 Richmond St. W. byl mezinárodní večer poesie.

Prominentní básníci etnické a anglické komunity přednášeli ukázky ze svých prací ve svém rodném jazyce a také v angl. a francouzských překladech.

Pořadatelem byl etnický spolek klubu novinářů a spisovatelů. Organizátorem večera byl básník Miloslav Zlámal.

Hudební část večera byla doplněna mladými talenty Jiřím a Petrem Komínkem. Celý program měl velkou uměleckou úroveň.

*

J. Robert Colombo - Poet

Paddy Robertson - Writer

Peter and Jiří (George) Komínek - Musicians

DOUGLAS KERR
Actor, Poet

ISAAC GOLDKORN
Writer

SAM SIMCHOVITCH
Scholar

J. Klostranec, (Licanka) - Poet

Josip Gabre - poet, guitarist, J. Klostranec, M. Zlámal, D. Kerr, W. Iwaniuk, S. Simchovitch, I. Goldkorn, M. Syrokomla - TV Producer.

Thérèse Forand - Poet

Důvod k sestřelu KAL 007

Pokračování ze strany 1

ní víme, ani jeden Sovětský voják nebyl zabit Československou kulkou. Tento systém má ale jednu velkou slabinu. Nelze si v něm dovolit vydat jakýkoliv rozkaz který by se mohl znelíbit nadřízenému veliteli na stupních hierarchie. To může pro takového velitele znamenat smetení z jeho moci a případně i tu "kultu do čela". Toto je hlavní psychologický důvod proč muselo být o sestřelení linky 007 rozhodnuto jen na těch nejvyšších místech. A také tomu nasvědčuje řada událostí ke kterým při sestřelu došlo.

Dlouhé sledování narušeného prostoru bez jakéhokoliv zásahu (telefonu do Moskvy jistě byly rozžhaveny do běla), kdy sledovací radaru bylo jasné že se jedná o aerolinku, která této trati používala denně, pozdější týdenní mlčení následované lhaním a pod hromadícími se fakty konečně obvinění ze špionáže. Při tom my všichni víme a tím více o tom ví Sovětský svaz, že nad jejich prostorem létají družice se schopností fotografovat titulek novin "Pravda" a rozeznat obličej čtenáře sedícího na lavičce v moskevském parku. Sami jsme se o tom přesvědčili při vystřelení prvního raketoplánu, kdy povrch letounu, který byl na oběžné dráze a jeho tepelná izolace, kachličky o velikosti asi 10x10 cm byly kontrolovány se země.

Je také nesmyslem se domnívat, že důvod k sestřelu byla paranoická hloupost. Sovětům bylo samozřejmě jasné, jaká vřava ve světě nastane,

že zde bude na ně uvaleno množství sankcí ze západu a ochlazení jakýchkoliv styků. Jaký byl tedy jejich pravý důvod a k čemu tento promyšlený krok posloužil? A jakou má souvislost sestřelení KAL 007 s pučem na ostrově Granada, útoky na cizí, hlav-

nosti Čičerinovi z r. 1920: Sledovaný cíl ospravedlňuje lež. Nikdy nezapomínejme, že Leninovy poučky jsou svatým písmem Sovětského svazu. A v jakém stavu se Sovětský svaz nachází? NA XXII Sjezdu Komunistické strany SSSR r. 1961

ně terorismus, invaze Libijského Kadafiho v Africe, demonstrační "mírové" manifestace po celé západní Evropě dnes už prokazatelně organizované a placené sovětskou KGB, zvýšená perzekuce vůči disidenci v celém sovětském bloku a jeho všech satelitních zemích a v neposlední řadě jakákoliv nemožnost dosáhnout dohody o omezeném vyzbrojení Evropy. Zde chci jen připomenout aby si každý sám ve své hlavě porovnal všechny návrhy USA k omezení zbrojení a skutečné blokování jakýchkoliv dohod včetně odstoupení z jednání v Ženevě a tím vlastně doslovné přinucení USA umístit nové rakety Pershing a nízkoletící rakety nové generace v NSR, to vše při obrovské mírové kampani a propagandy Sovětského svazu s odvetným prohlášením Československé vlády a vlády NDR o rozmístění nových sovětských raket s atomovými hlavicemi (pravděpodobně SS-20) na jejich území. Jak toto všechno zapadá dohromady?

Především zde musím použít citátu z Leninova dopisu komisaři pro zahraniční záleži-

první tajemník Chruščov prohlásil, že do deseti let Sovětský svaz přežene v ekonomice kapitalistickou Ameriku. 3. října 1961 bylo přijato politbyrem usnesení, které tento Chruščevův plán přijalo a schválilo do programu strany. Jak toto usnesení bylo splněno? Roku 1952 Brutto sociální produkt byl v USA v ceně 350 miliard dolarů, v SSSR 113 miliard dolarů. Deficit v neprospech SSSR tedy činil 237 miliard dolarů, zhruba dvojnásobek.

Roku 1972 bylo Brutto sociální produkt v USA 1,152 miliard dolarů a v SSSR stoupl na 439 miliard. Rozdíl tedy byl 713 miliard dolarů a z trojnásobku klesnul pouze na 2,6. V praxi v sedmdesátých letech bylo na obyvatele méně masa než za cara r. 1913. SSSR byl na 21 místě v životní úrovni. Na 1 kg drůbežního masa sovětský dělník pracoval 260 minut (4 hod. 20 minut), v USA 16 minut, což je více jak šestnáctkrát.

Kolchozník v SSSR pracuje na sklizni 1q obilí 7 hodin, v USA 1 hodinu. V sedmdesátých letech se zvýšila osev-

plocha v SSSR o 50 procent a výtěžky stouply o 30 procent. V těch samých rocích se osevni plocha snížila v USA o 13 procent ale výtěžky stouply o 35 procent. V zemědělství pracuje v SSSR zhruba 30 procent obyvatelstva zatímco

v USA nepřesahuje 5 procent. Soukromá půda je v SSSR vlastněna pouze z 1,5 procent a přesto zásobuje sovětský trh 59 procent veškeré spotřeby brambor, 39 procent vajec, 34 procent zeleniny, 31 procent mléka a masa.

Průmyslná výroba automobilů byla v r. 1970 v SSSR menší než v USA r. 1925!

Silnice v SSSR jsou v délce 250.000 km zatímco v USA, která je plošně třikrát menší je silnic 4.000.000 km. Hustota silnic je tedy v USA zhruba 48 krát vyšší. Když k těmto problémům připočítáme strašnou technologickou zaostalost (zatím nikdo v sovětském bloku nedovede vyrobit a zpracovat tak strategicky důležitý kov jako je titan) a zaostávání v nejdůležitějších odvětvích, kterou je elektronika s počítačí technikou (suma lidských znalostí se na západě dnes zdvojnásobuje jednou za pět let, to znamená, že technika, věda a znalosti pokročí zde za pět let přesně o tolik jako pokročila za celou známou civilizaci od doby Sumérů a Egyptanů dodnes) a v neposlední řadě program USA ve vývoji nové generace zbraní paprsků atomových částic - (kdysi utopistických

paprsků smrti), které umístěny na družicích prakticky učiní jakékoliv sovětské rakety nepotřebné, protože při jejich vystřelení, budou zničeny rychlostí světla (360.000 km za jednu vteřinu) ještě než opustí odpalovací rampu. Toho všeho je si Moskva samozřejmě vědoma a také ví, že během pěti až deseti let tím bude odsunut z role světové velmoci na druhořadou - byť i velikou zemi.

Sovětský svaz si je plně vědom, že jedině, co je může od této tragické situace zachránit, je válka a to hodně brzy! Jiná cesta neexistuje!

Sovětský svaz si je vědom své převahy v konvenční výzbroji a co je nejdůležitější je si jist, že pokud nepoužije atomových zbraní, západní demokratické vlády nikdy použití atomových zbraní jako první neschválí.

Připomeňme si proslov bývalého ministra obrany USA McNamary, který doslova prohlásil, že ani první sovětský útok atomovými zbraněmi nedovolí Americe odvetu jejich nukleární kapacitou. S přihlednutím na všechny tyto okolnosti muselo v Moskvě padnout rozhodnutí o válce a napadení západního demokratického světa.

Moskva zřejmě sonduje půdu a hledá nejvhodnější příležitosti, ke které sama vytváří podmínky. Vojenská strategie tomu sama nasvědčuje. Ta říká, že válka nesmí být vedena na vlastním území a obranná taktika je především napadení vlastní útokem! Nasvědčují tomu také neustálé přesuny a nesmírný potenciál konvenčních zbraní v blízkosti západních hranic - tak například v sovětské posádce

v Jeseníku, kde bylo umístěno 2.000 sovětských vojáků již od doby invaze je skladováno 3.000 těžkých kanonů, které k obsluze vyžadují nejméně 15.000 lidí.

Také tomu nasvědčují proskakující zprávy o návrzích SSSR o sjednocení a neutralizaci německa. Dovede si vůbec někdo takovou "neutralizaci" představit bez sovětské kontroly? A v neposlední řadě je to propagandistická hysterie, kterou si všichni můžete vyslechnout ve zprávách a komentářích kteréhokoliv státu ze sovětského bloku.

Hysterie připravená Sovětským svazem je pro ně samotné nezbytně nutná a jsou nutné sankce západu aby mohl nejen pro svět, ale hlavně vlastním lidem a satelitům dokázat nutnost vojenského zákroku proti západu, který se rozhodl SSSR "napadnout".

K rozpoutání této hysterie právě takový čin jako bylo sestřelení KAL 007 perfektně posloužil, kdy může SSSR dokazovat o úmyslu západu je napadnout. A k tomu účelu byl také plánován. Pro vás, kteří nevěříte, nechcete si vzpomenout na Goebelsovu mírovou propagandu Německa těsně před vypuknutím II světové války? -jmw-

Odměna \$100.00

za adresu umělce
"KOOTING"
který dělal návrhy na
pohlednice vypálené
do dřeva
pro firmu
Decorative Art Wood Craft.
Blíží informace v redakci
Našich Hlasů.

Nám dospělým

Rodiče bývají dnes tolik nervózní a podráždění, že se ochuzují o to, aby sami našli u svého dítěte klid. Nepochopili snad, že právě jen dětství je onen lidstvem marně hledaný ztracený ráj...

My dospělí (ale k čemu často dospěví než ke zmatku a neklidu?) své děti ani neznáme v jejich pravé přirozenosti; ustavičně jim vmucujeme vlastní představy o tom, co by měly, či neměly. Neohlížíme se na to, co skutečně potřebují, ani neuvažujeme o tom, v čem je dnes a stále zklamáváme. Nasměrovali jsme je tak, jak si myslíme, že je to pro ně nejlepší. Jenže o tom, co je tím skutečně nejlepším, neuvažujeme dost vážně. Tolik toho je, co nás rozptyluje, ustavičně pro ně nemáme čas. (Ani na toto zamyšlení.) A dítě právě onen náš tak převládající čas potřebuje ze všeho nejvíce. Naše dlouhý dětští tak narůstají do astronomické cifry.

Moderní doba, která se tváří tak střízlivě, která se tolik odvolává na rozum, podléhá pověře, jež tentokrát má své božstvo pojmenované Vzdělání dítěte. Tomuto kultu se obětuje vše, i dítě samo. Často i jeho duševní zdraví. Jeho síly jsou přepínány až k varujícím nervovým a duševním příznakům.

Vše se kolem dítěte, jehož organismus se nemůže přizpůsobit, řítí v nesmyslném spěchu, v ničivé nervozitě - kam? To nemůže dítě pochopit. Chápeme to my? V onom proudu je nešetřně postrkováno, někdy hrubě strháváno, ze všech stran okřikováváno. Neví si rady, je zmateno. V ustavičném shonu obou rodičů je totiž občas přehlédnuto, co stojí za vážné zamyšlení. Jindy se naopak zveliči, díky povrchnímu pohledu, přestupek, na který by stačil jediný matčin pohled. Pohled, který nám vyvstane při vzpomínce na dětství, na vlastní matku, když jsme se tentokrát my provinili. Měl cenu, již nemůže vyvážit křik,

nesmyslné kázání, jež dítě, už otupené, nevnímá. Stalo se mu clonou, za níž se žije ve svém světě, těmi nejbližšími zcela opuštěno. Z útěků do krajů, kam se rodiče a učitelé nedostanou, může sice vyrůst v bolestech jednou za sto let velký básník, ale těch poraněných dětí, které se nestanou básníky, je mnohem víc. Co jich je kolem nás, už dospělých, utrpěvších traumata ve vlastní rodině, která jim měla být světlem, mravní jistotou. Těch lidí nesvobodných, mstících se za provinění na sobě celému světu! Všelijak: chladným a nelístivým pohledem, sloven i násilím.

Chlapec se neumí smířit s jeslemi. Propláče noci, děsí se rána. Ale maminka, ten maják, ta jistota, se nesmiluje. Má vše, dům i pohodlí, mohla by s nástupem do jeslí posečkat. Chlapec je bit a další noc se vše opakuje.

Malá dívka se nemůže dočkat rodičů. Tři týdny se na ně těšila ve společnosti babičky. A oni přijedou, spěšně ji obejmou a povídají si s dospělými. Dítě je odyto několika slovy. Naštěstí je holčička tak hodná, že se nezavrdí; dívá se na ně pozorně, velkým očima, dosud čistým a myslí si: Asi to tak musí být. Velcí stále cosi mluví a mluví. Nerozumím jim. S babičkou jsme si četly Erbenovy pohádky, a to jsem všemu rozuměla. To asi tenkrát mluvili jinak - ti králové a Jirka a sudičky a Zlatovláska. Ted' mluví lidi taky jinak.

Na holčičku i na jiné děti je nakládáno tolik, že se až ramínka prohýbají. Právě jako pod školní taškou, s kterou kráčí do školy jakoby se symbolem té tíhy, kterou neumí pojmenovat a proti níž se neumí bránit. Dívka je ochotná. - Chceš, babičko, pomůžu ti, Viš, mamince chci také pomáhat, ale ona mi říká: Běž si něco dělat, já

pospíchám. - Vzdychá. Velcí se jí smějí. Máš starosti? - Ano. - Jaképak? - Ale pomlčka - škola. - Sotva do ní začala chodit! Něco tu není v pořádku. Rodiče přesto přidali celou řadu mimoškolních předmětů.

Dítě je od rána mezi dětmi a lidmi. Po návratu potřebuje oporu a pohlázení. Celý den se na ně valí svět ze všech stran. Maminko, kde jsi? Není tak daleko, je ve stejném bytě, ale jako by byla na druhém konci světa. Dítě, které je věrné, na ni myslí stále, když usíná i když se probouzí. Zoufale potřebuje něhu. A je jí opravdu třeba, aby vyrostlo v rovného, laskavého člověka. Máminčinu lásku nikdo a nic nemůže nahradit! Uvědomují si rodiče, že střeží nesmírný poklad, hlídají-li dětství svých dětí? Že je to poklad tak vzácný, tak křehký, tak něžný, tak zranitelný, že je třeba o něj pečovat ustavičně? A pomoc je přece na dosah: láska a opět láska. Nic víc a nic méně. Láska, o níž věděla prostinká matka, hýčkájící dítě na

mezi uprostřed těžké práce na poli. Dítě samo je schopno citu, který je větší, než umí vyslovit. Myslí si, že babičce někdo ublížil. Horoucně ji objímá. - Já tě budu mít vždycky ráda a nikdy tě neopustím. Čte si pohádku a zamyslí se, dlouho je tiché. - Vid', že mi nikdy neumřeš?

Celý svět lomí rukama nad mládeží, prý bezcitnou a cynickou. A jaká má být, zdůrazňujeme-li jí především prospěch? Vyzraj na ostatní, už teď, sotva jsi začalo chodit a chápat! Musíš být první! Kamarád tě nesmí předhonit! A tak jsme mu vzali kamarády. Školní třída znamenala dětem celé svět, měli jsme v něm své lásky i nechuť, ale přesto jsme byli věrní a obětaví. Kam by naše dítě přišlo s obětavostí a věrností? Musí přece vyniknout, a to za každou cenu! Proč se pak divíme tvrdým sobcům, které jsme sami připravili o družnost a dětství?

Co jsme udělali pro duchovní a mravní růst našich dětí? Jak jsme jim odpovídali na jejich nezaslouženou velkorysost, důvěru, obětavost? Neodpověděly nám stokrát? Jak to, že jsme lhostejně přehlíželi, jak v nich ustavičně zraňujeme jejich důstojnost? A přece nám stále znovu dávaly příležitost všechno napravit. Proč nemůžeme pochopit, že se dítě sklání k nám, k "velkým"? h-ch

Joe's Cleaning

JOZEF PALKO

Uklízíme k nejlepší spokojenosti
obchodní domy, banky, kanceláře
a různé provozovny.

251-8542

11 Mac Donald St. Toronto, Ont.
M8V 1Y3

Křesťanské noční bdění

Patří k nejstarším tradicím křesťanů shromažďovat se v noci k modlitbám a rozjímání o největších tajemstvích naší víry. Sám Kristus Pán je nám vzorem: Evangelia nám podávají zprávy, jak se několikrát uchýlil sám do samoty, aby se modlil. A nakonec nám nařizuje: "Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochoten, ale tělo je slabé." (Mt 26,41)

A noc je jistě požehnaným časem. Je pravda, že na jedné straně hříšník může využít temnoty k nepravostem, které by mu denní světlo nedovolilo, ale také je pravda, že v noci se Bůh přibližuje lidem ve svém plánu spásy. Tak v noci sestupoval tajemný žebřík s nebe k Jakubovi, v noci Abrahám počítal hvězdy, aby si připomínal Hospodinův slib o svém potomstvu, v noci vyšel Boží lid z Egypta a v noci pobíhali andělé smrti všechny prvorozené nepřátele, v noci slyšel Samuel hlas Hospodinova povolání. V noci přijal pěstoun Josef své povolání, aby se stal hlavou svatě Rodiny, v noci v chlévě se Bůh vtělil a stal se člověkem, v noci ho oznamovali andělé a hvězda. V noci Pán Ježíš poučil a získal navždy Nikodéma, v noci Pán Ježíš ustanovil svátost svého Těla a Krve a dal ji apoštolům, v noci jim dal ta nejvážnější poučení. V noci vstal Kristus z hrobu a ukázal slávu vzkříšení, v noci se má Kristus Pán neočekávaně vrátit, a chce najít naše lampy rozsvícené a plné oleje.

Tohle všechno není nějaká krásná historie nebo melancholické vzpomínání: To je život víry, který máme prožívat i dnes a všichni. Ale bohužel, i když hříšníci nepřestávají využívat noci ke svým nepravostem, a snad jich stále přibývá, je jen málo těch, kteří ještě zasvěcují noční čas modlitbě a rozjímání. Docházíme tak daleko, že křesťané si už nemohou najít čas ani na půlnoční mši svatou na Vánoce, protože musí sedět u slavnostní večeře či pitky. A všichni se tváříme jako by to bylo v pořádku, jako by nám nic nescházelo. A na druhé straně jsme plni strachu a pesimismu, když myslíme na budoucnost lidstva.

Ano, obáváme se své vlastní budoucnosti, kterou si připravujeme, a při tom nám přichází zatěžko sáhnout k řešení: kleknout a pozvednout ruce k nebi. Jistě je snazší reklamovat od vlády či autorit, aby za nás všechno vyřešily: to od nás nevyžaduje nic víc než klapat ... (ústy). Pozvednout ruce i mysl k Bohu od nás bude vyžadovat také nějakou změnu v životě, v jeho hodnotách i jeho cíli.

Budeme se ale muset vrátit ke kořenům naší víry, k pramenům naší síly. V rámci duchovní obnovy, která se má uskutečnit v tomto Svatém Roce začala v torontské arcidiecézi kampaň nočních bdění na modlitbách a v adoraci Nejsvětější Svátosti. Náš zvláštní

úmysl je prosit o kněžská a řeholní povolání. Však si všichni stěžujeme, že chybí kněží, ale nechceme slyšet, že jediná cesta, jak je získat je modlit se: "Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou vinici." (Mt 9,37-38)

Na první pátek v prosinci, 2. prosince, bude v našem kostele Sv. Václava celonoční adorace za účasti věřících z celého Toronta. Není první svého druhu, už byly dvě v minulých dvou měsících v katedrále a v kostele svatého Eduarda. Naším úmyslem je vyprošovat kněžská a řeholní povolání, ale zamyslet se nad povoláním vůbec. Však i manželskému životu je třeba povolání, a pokud snad tuto pravdu mnoho lidí nepřipouští, proč máme tak vysoké procento rozvodů a rozbitých manželství?

Sejdeme se tedy v pátek 2. prosince v 9 hodin večer v našem kostele ke mši svaté. k

adoraci a rozjímání. Celé obřady povede Otec Joseph Lupo ze Spojených států, a zúčastní se jich i řada dalších řeholních osob a katolických laiků. Během noci budou vedena rozjímání na různá témata o povolání, bude čas na ~~společné~~ modlitby před Největější Svátostí a bude čas i na tichou adoraci. Noční bdění skončí v 6:00 hodin ráno mši svatou. Od nikoho se nevyžaduje, že musí zůstat celou noc, nebo že musí celou noc bdít; kdo bude unaven, může si klidně zdřímnout, jak dlouho bude potřebovat.

Srdčně všechny zv. Nenechme se zahanbit věřícími z jiné části Toronta v našem vlastním kostele!

Otec František Blažek

Kostel sv. Václava,
496 Gladstone Avenue, Toronto.
(Zastávka podzemní dráhy Bloor/Dufferin)

Kennedy Travel Bureau Ltd.

424 BLOOR STREET W., TORONTO, ONT.

Návštěvy příbuzných z Československa
a cestování kamkoliv na světě
vám vybavíme k vaší spokojenosti

Volejte nebo píše:
(416) 921-8945
921-3721

Dana Nohavica
Manager

Hokejový odbor

SOKOLA TORONTO
OPĚT TRÉNUJE.

Informace podá
MIREK TUREK
239-5080

Vlastimil Jaroslavský:

Josefu V. Tománkovi

(Věnováno k jeho 71 narozeninám.)

Hraji českou píseň na houslích Vám
do pochodu píseň krásnou a veselou.
Příteli. Kolik času ještě zbývá nám
ke břehům do Vlasti doplout?

A přece bojujem. Péro Vaše odpočinku nezná !

Je už sedmdesát let za námi
dále svěží jsem ke předu
cesta zpáteční však pro nás není
bez boje zřít zlatou Prahu a Moravu.
Přikvačuje smutný čas ten zimní

nocí do očí nám vhodil jíní
exulantům chladnou cizinou tak roztroušeným
když za cílem vytčeným svým
jsme tak často rozdělení - nejednotní
pro radost všem nepřítelům cizím.

Jak je zmařeno nad Volyní
kam vzpomínky Vaše zalétají mládím
kde Jste houževnatě bojoval se zbraní
pro Vlast naši k osvobození.
Dnes - ten konečný boj přenecháme mladým.

Příteli. Ať Bůh Vás láskou chrání
zůstaňte nám zdravý dlouho - přáním štěstím -
vytrvejte silným bojem do skonání!...

Toronto, Kanada, 19. listopadu 1983.
(Z připravované sbírky "Atomová zář".)

Pro nás starší

Byl jsem mladý, ale teď jsem starší a neviděl jsem spravedlivého opuštěného. Žalm 37:25.

Dnešní úvaha je pro mne a všechny starší. Když člověk přijde do určitého věku, najednou pozná, že už není tak silný a nemůže dělat co by chtěl. Jenom Všemohoucí Bůh mne a Vám starším může pomáhat překonat nebezpečné období stáří. Bože, nedovol, abych zavíral oči před skutečností. Zabraň mi abych měl pokušení všechno a všechny napravovat a plést se do záležitostí po kterých mi nic není. Dej mi abych napřed o všem přemýšlel a nebyl náladový, abych každému, kdo potřebuje pomoc snažil se pomoci a přitom se nikomu nesnažil vnutit svoje já. Abych nikoho nesoudil, abych své životní skladiště zkušeností rozdával, ale ne s pýchou. Abych neztrácel přátele a nevnucoval ony zkušenosti těm, kteří o ně nestojí, a nezacházel vždy do podrobností. Zavři moje ústa ve stížnostech na moje nemoce a fyzické bolesti. Pokud možno, necht' děláť vždy vše s úsměvem. Nech mé staré vzpomínky bez domýšlivosti rozdávat a předat druhým. Bože, vždy mně připomeň, že sem tam jsem udělal chyby. Jsem hrdý, že jsem nábožný podle Tvé Svaté knihy, nikoliv podle různých denominací. Svatý Bože, buď ke mně prosím, ohleduplný, čím dál budu starší. Dej mi vědět, kdy mám ve svém předsevzetí vydržet a kdy mám povolit; udělej pro mne správné rozhodnutí, ve správný čas, ve správnou dobu a vždy všechno se slušností. Nikdy nechci být starý, jenom starší... E. Sypták

Dávejte vaše děti na místa, která jsou určena pro ně.

Vždy to byla dobrá myšlenka. Nyní je to zákon.

S platností od 1. listopadu 1983 podléhají batolata zákonu, podle kterého musí každý novorozenáček počínaje a staršími lidmi konče, býti řádně upoután, když cestujete autem.

Pro děti to znamená, že

- * ty nejmenší do váhy 9 kilogramů musí býti vhodným způsobem zabezpečeny v sedadle, tváří obráceny k opěradlu.
- * batolata od 9-18 kg musí býti v sedadle s tváří obrácen dopředu v autě svých rodičů nebo poručíků. Jinak musí býti upoutaní pásem v pase!
- * Děti předškolního věku o váze 18-23 kg (40-50 liber) musí býti upoutány pásem v pase.
- * Ostatní děti musí býti upoutány celým pasovým systémem.

Buckle them in.

Ministry of Transportation
and Communications

Ontario

James Snow, Minister
William Davis, Premier

SVAZ

svobodných československých sportovců

Valná hromada Svazu se konala 15. října v New Yorku. Zúčastnili se jí zástupci odborů z New Yorku, Clevelandu, Chicaga, Baltimore, Trentonu a Evropy. Jen zástupci z Kanady nebyli přítomni. Redaktoři Svobodné Evropy z Mnichova Kamil Bena, dr. Jezdinský.

Po zprávách odstupujícího výboru bylo zvoleno nové vedení Svazu v tomto složení: Čestným předsedou: Karel Fišer, Vermilion, Ohio.

Předseda: Alex Čech, New York;

Mistopředsedové: Jaroslav Chadim, Cleveland, Ohio; Josef Grégr, Chicago, Illinois; Pavel Diecha, Trenton, New Jersey; Vladimír Zikán, Baltimore, Maryland. Generální sekretář: Luděk Jánky, New York; Pokladník: Pavel Kutil, New York. Tiskový referent: Zdeněk Pražák, Cleveland, Ohio. Zapisovatelka: Jiřina Šilhanová-Smith, New York. Matrikář: Pavel Maryška, New York. Členové výboru: Jára Kohout, New York; dr. Karel Krása, New York; František Švehla, New York a Miloš Vobořil, New York.

Po skončení valné hromady v Národní Budově se její

účastníci, spolu s dalšími hosty, odebrali na slavnostní večeři v nově utvořené místnosti restaurace "RUČ" kde milý host z Československa populární Spartán Jan Říha promluvil, Miluška Šimková, oblíbená zpěvačka z Austrálie zazpívala a Jára Kohout v legračním povídání nám řekl o ženské kopané: "Sparta a Slavie". Rovněž byl přítomen předseda Chicagské Sparty Jarda Fajkus a bývalý čs. boxer Jan Pošva ze Švýcarska. Tisk. služba Svazu

Knihy

Knížní Centrum má na skladě pro vás stovky autorů:

Arbes, Baar, Curwood, Dostojevskij, Dumas, Feval, Croinin, Čapek, Halliburton, Hašek, Haggart, Hamsun, Hrabal, Jókai, Klostermann, Remarque, London, May, Němcová, Rals, Scott, Sedlmayrová, Selfert, Stendhal, Vachek, Verne a j.

Bezpočet detektivek! Slovníky, Kuchařky, Knihy filosofické, psychologické, lékařské a politické.

Těž Vám obstaráme vánoční knižní dárky dle Vašeho přání!

Větší objednávky knih je možno též splácet. Pište si o 40ti stránkový seznam knih za dobrovolný příspěvek:

Knížní Centrum, P.O.Box 2266, Orillia, Ont. Canada.

Recepty pro naše hospodyňky

Roštěnky s paprikami a žampiony:

5 roštěnek a 100-200 g (či hovězích plátků), 200 g paprikových lusků, 100 g cibule, 150 g žampionů, 50 g kečupu, sůl, pepř, 75 g oleje, 25 g hladké mouky, vývar z masa nebo kostí.

Roštěnky po okrajích nařizujeme, lehce naklepeme, osolíme a trochu pomoučneme. Pak je zprudka na oleji z obou stran opečeme. Osmahneme na proužky nakrájenou cibuli, přidáme kečup, opět osmahneme, podlijeme a přidáme opečené roštěnky. Zvolna dusíme za občasného přilévání téměř do měkka. Vyčištěné papriky opláchneme a nakrájíme na proužky, žampiony na plátky, přidáme je k roštěnkám a vše společně dusíme do měkka. Podáváme s rýží nebo s brambory.

Ovocný piskot políty likérovým krémem:

90 g piskového cukru, 6 žloutků, 6 bílků, 1 vanilkový cukr, 130 g hrubé mouky, 40 g másla. Okapané kompotované ovoce (meruňky nebo odpeckované višně) - 2 lžice pikantní zavařeniny.

Cukr a vanilkový cukr utřeme se žloutky do husté pěny. Přidáme tuhý ušlehaný sníh současně s moukou a po kapkách přidáváme vychlazené rozpuštěné máslo. Menší pekáček vymažeme tukem, vysypeme moukou, těsto do něho rozetřeme a pečeme v předehřáté troubě mírně 30 min.

Studený moučník rozřízneme a potřeme zavařeninou. Přikryjeme druhou částí rozříznutého moučníku a povrch potřeme slabší vrstvou zavařeniny a posázíme ovocem. Rozkrájíme na řezy. Před podáváním poléváme každý řez likérovým krémem.

Likérový krém:

1/8 litru sladké smetany, 4 žloutky, 20 g cukru, 1/16 litru grilky.

Uvedené dávky dobře rozkvedláme v hrnku a uvaříme ve vroucí vodě za stálého šlehání do zhoustnutí.

University of Toronto CENTRE FOR RUSSIAN AND EAST EUROPEAN STUDIES

announces a lecture and seminar by

Professor JOSEPH F. ŽÁČEK
State University of New York at Albany

Seminar: "PALACKÝ AND HIS HISTORY"

Date: 21. November 1983

Time: 11:00-noon

Place: Sidney Smith, 1st floor, Rm. 1072

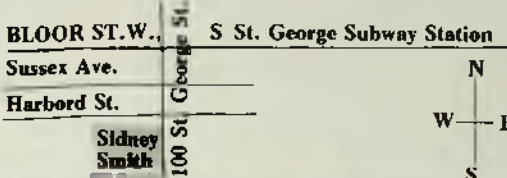
Lecture: "Period of Darkness: Czech nationalism and National consciousness in the Baroque era and the enlightenment."

Date: 22 November 1983

Time: 4:00-5:30 pm

Place: Sidney Smith, 3rd floor, Rm. 3050

Dr. Žáček is Professor of HISTORY AT THE State University of New York at Albany and author of *Palacký* (1970) and of numerous studies and articles on Czech history.

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT.
M6J 1E4

Majitel: J. Pichlik

Tel.: 364-1787

Paula's Hair Stylist

Po předložení tohoto inserátu dostanou zákazníci slevu 10 procent.

Hair eyelashes colour specialist.
New technique perms. - Cutting - Styling.
FACIALS-WAXING!
Same location since 1960.
1263 St. Clair Ave., West, Toronto
(One blok West of Dufferin St.)
654-8181

Venka Travel Limited

640 Queen St. W., Toronto M6J 1E4

Tel.: 366-2258 a 366-2259

JANA BLÁHOVÁ

Centrově výhodné lety pro návštěvníky z Československa do Kanady.
Levné lety do Evropy.

DOVOLENÉ DO CELEHO SVĚTA.

naše hlasy

Publishing and Printing By:
Vydává a tiskne: **MORAVIA PRESS LTD.**

Editor in-Chief:
Šéf-redaktor: **MILO KOMÍNEK**

Address:
Adresa: 2098 Dundas Street West, Toronto, Ontario
Canada M6R 1W9.

Tel.: (416) 533-4242

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ:
Kanada \$12* USA \$13, všechny zámořské státy
lodní poštou \$15.

Leteckou poštou: všechny zámořské státy \$25.

ROZVOJ PODNIKÁNÍ ZNAMENÁ ROZVOJ KANADY

Stále více a více podniků vytváří nové pracovní příležitosti po celé Kanadě.

Employment and Immigration Canada vám může pomoci při vytváření pracovních příležitostí, jestliže jste zaměstnavatel a přemýšlíte o tom, jak pomoci sobě i druhým.

Každý se může podílet na jednom ze čtyř programů, které vznikly z původních dvanácti pro usnadnění.

The aim of Canada Works, LEAD, Job Corps a Career Access jsou zde, aby co nejrychleji pomohly snížit současnou nezaměstnanost a

Tyto programy mají přispět kanadské produktivní kapacitě, prospívat jednotlivým komunitám a poskytnout mladým, zejména tělesně vadným a postiženým práci.

O těchto programech, které zvýhodňují zaměstnavatele, se více dozvíte v místním Canada Employment Centre.

vytvořily dlouhodobé pracovní příležitosti.

Employment and
Immigration Canada
John Roberts, Minister

Emploi et
Immigration Canada
John Roberts, Ministre

Canada